

Sarah Turner

MAMI
cea
nemămăoasă

Suișurile nostime
și căderile emoționale ale maternității

Traducere din limba engleză
de Dana Dobre

 ACT și Politon

2020

Cuprins

Despre cartea lui mami: scrisoare către băieții mei	11
Introducere: Cea nemămoasă	17

1. La ce ne-au trebuit copiii? **23**

Doar noi doi 25 Încă nu strălucesc? 31 Chiar împing! 39 Nu se poate să-i fie iar foame! 49 Cel bun, cel rău și cel cu noduli: alăptarea cu momentele ei bune și rele 57 Rahat, am nevoie de niște prietene-mămici 65 Aparențele pot fi înșelătoare și în cazul mămicilor 73 Incompetența mea în sistemele de purtare a bebelușilor 79

2. Viața, dar nu așa cum o știam noi **85**

Ziua ta versus ziua lui: de ce nu iese nimeni învingător 87 Să vorbim despre sex, iubiture 95 Planșeu pelvian slăbit și sâni lăsați 103 Ieșirile în oraș: primii ani de viață 111 Insuportabilele locuri de joacă gonflabile 117 Ce dezordine (dau vina pe jucării) 123 Lucruri pe care am jurat că nu le voi face ca părinte (dar le fac) 131 E normal să depeni amintiri despre cum era înainte 139

3. Dacă tot ne-am apucat... **145**

Mai facem unul 147 De la unu la doi: care-i treaba? 153 Fată sau băiat? (Ce nu ai voie să îți dorești...) 161 Soluții rapide pentru al doilea copil 171

4. Rutina zilnică **179**

Mămici casnice, jos pălăria 181 Legile lui Murphy pentru părinți 189 Ieși, papucule, de sub pat 197 Frustrarea cu copiii mici 203 Furia de mamă 213 Poleiala din rețelele de socializare 217 Când ai copii: aspectele pozitive și cele negative 225

5. Fii mai îngăduitoare cu tine **237**

Scrisoare deschisă către mămica cu haina roșie 239 Una din zilele acelea 243 Mai du-te-n mă-ta, Supermămico 249 Sentimentul de vinovăție 257 Nu trebuie să dai nimănui explicații 263 E în regulă să te apuce pandaliile 269 Cum să jonglezi cu farfuriile 275 Pentru tine, mamă 285

6. N-aș schimba asta pentru nimic în lume **291**

Nici nu îți dai seama... 293 Când devii părinte și se schimbă personalitatea? 301 „Nici nu știi cât ești de norocoasă” 307 Caruselul rolului de părinți 315

Cincizeci de lucruri pe care le-am învățat
(până acum) de când am devenit mamă **319**

Mulțumiri **333**

Faceți cunoștință cu familia Turner

MAMA

Sarah

alias mami cea nemămoasă

Scriitoare/blogger/una sau alta. Are o diplomă de licență în filosofie, obținută cu calificativul foarte bine (nu, nu a „folosit-o” niciodată). Beă cantități considerabile de ceai. Este, de asemenea, mare amatoare de „suc de struguri pentru adulți” și gin tonic la cutie. Are o obsesie nesănătoasă pentru adaptarea BBC a romanului *La răscruce de vânturi* (Tom Hardy în rolul lui Heathcliff este dovada vie că visurile pot deveni realitate). Pierde mult timp pe Facebook.

PRIMUL NĂSCUT

Henry

alias Henry Ursuleț, Henners,

Bomba H

Îi adoră pe Darth Vader, Scooby-Doo și pe Prietenul Imaginar Monstrul (pe care îl cheamă „Prietenul Imaginar Monstrul”). Are asigurată întotdeauna o felicitare de Sf. Valentin pentru că este ziua lui de naștere. Îi place să discute despre pârțuri și poponețe.

TATĂL

James

alias Soțiorul

Funcționar public extraordinar. Se uită în maraton la emisiuni cu mașini, mănâncă biscuiți în maraton, a alergat o dată la maraton (Londra, 2011) și a detestat fiecare secundă. Îi place să hoinărească prin parc. Urăște să fie întrebat „lucruri interesante” despre el. Schimbă cartonașele cu nume la nunți pentru ca soția lui să stea lângă oameni pe care nu i-a mai întâlnit niciodată. Ar face orice pentru familia lui. Un bărbat de ispravă în toate privințele.

AL DOILEA NĂSCUT

Jude

alias Jude Formidabilul, Biscuit cu ghimbir, Judy Bombonel

Dacă este necomestibil, îl va mânca. Dacă este comestibil, îl va arunca. Vede livingul ca pe un traseu cu obstacole. A refuzat să aleagă din gama de „ursuleți speciali” prezentată, preferând-o pe Purcelușa Peppa. Un mic roșcovan într-o familie de blonzi.

Despre cartea lui mami: scrisoare către băieții mei

Dragii mei Henry și Jude,

Minunații mei băieți, Henry Ursuleț și Judy Bombonel.

Dacă citiți asta, probabil că urmează să parcurgeți și restul cărții. Nu sunt sigură de ceea ce simt despre faptul că veți pătrunde în cele mai profunde gânduri ale mamei voastre din vremurile de demult, dar era inevitabil, probabil, așa că, iată-ne aici.

În primul și în primul rând: sper că citiți aceste rânduri la vârsta adolescenței (nu înainte), pentru că veți observa că folosesc din când în când cuvinte pe care eu vă descurajez să le folosiți. Am fost mereu de părere că faptul de a scrie cuvintele pe care le am în minte, exact așa cum îmi vin, oferă o anumită autenticitate scrierii mele, și din păcate, primul cuvânt care îmi vine în minte câteodată este „dobitoc”. Sau „imbecil”. Nu sunt nici acum cuvinte adecvate pe care să vi le spuneți acasă – nu sunteți nici odată prea mari pentru scăunelul de pedeapsă.

Pe vremea când eram adolescentă, am ținut mai multe jurnale. Cu *pix și hârtie*. Sunt conștientă că asta mă face să par bătrână și cred că, pentru voi, chiar sunt bătrână. M-am născut în alt

mileniu decât voi. Am crescut în anii 1990 cu Spice Girls, Tamagotchi, rimel pentru păr și înregistrând pe casetă Topul 40 de la radio (amintiți-mi să vă arăt ce sunt casetele). Nu am să vă povestesc ce era în jurnalele acelea pentru că, în anii de după școală, am scris în detaliu flirturile din cluburile de noapte cu tatăl vostru (nu e cazul să vă rușinați; le-am ars).

Am renunțat să mai țin un jurnal la scurt timp după ce l-am cunoscut pe tatăl vostru și nu m-am mai simțit inspirată să încep să îmi notez gândurile până când nu am devenit mamă. Numai că, de data asta, în loc să le scriu cu pix cu gel parfumat, în carnețele alese cu grijă de la WHSmith (pe care le ascundeam sub pernă), am început să le scriu pe un blog online, și, înainte să mă gândesc serios la implicațiile lansării acestor gânduri în lume, îmi scăpaseră deja de sub control. Internetul poate fi înspăimântător.

Așa că aș vrea să lămuresc câteva lucruri. Chiar aici, pe loc. Nu pentru că trebuie, ci pentru că vreau ca voi să înțelegeți de ce am scris într-un mod atât de deschis despre cum este să vă fiu mamă. Vreau să înțelegeți ce era în mintea mea în perioada aceea, pentru că voi doi, scumpișorii mei, ați fost mereu în centrul preocupărilor mele.

Este foarte greu să fii mamă.

Indiferent ce vârstă veți avea când veți citi aceste rânduri, nu am nicio îndoială că și atunci mi se va părea greu să fii părinte, dar anii de început au fost altă poveste. În cele mai negre zile, în care eram nedormită – când unul dintre voi urla, eu eram nervoasă și casa arăta ca un câmp de luptă – aș fi vrut să afl și despre altcineva care avea o zi neagră. Cineva care să mă liniștească și să îmi spună că nu înnebuneam de tot. Cineva care să îmi spună că nu era nevoie să-mi smulg părul din cap de disperare, pentru că totul va fi bine (dar că, până atunci, era normal să

nu mă simt bine). Asta aveam nevoie să aud. Dar, în loc de asta, dădeam în mare parte peste sfaturi practice pentru programul de somn sau care îmi spuneau că ar trebui să prețuiesc fiecare clipă cu voi. Toate propozițiile se sfârșeau cu un afurisit de semn de exclamare: *Copilul tău are acum patru luni! Sunt atâtea lucruri pe care să le aștepți cu nerăbdare luna asta! Poate că ar fi bine să începi să te gândești la înțârcare!* (Eu nu voiam să mă gândesc la înțârcare, voiam o ceașcă de ceai și niște somn și să mă simt din nou a om.)

Erau bloguri unde creșterea copiilor părea ceva *nemaipomenit* și fascinant – exact așa cum sperasem eu că va fi. Unde toată lumea purta pulovere de Crăciun, nimeni nu făcea caca în pijamale și toată lumea zâmbea tot timpul. Nu m-au ajutat.

Am luat brusc decizia să încep să scriu și eu ceva, și așa s-a născut blogul. Am scris ca nebuna, articol după articol, despre statul acasă cu Henry când era mic, despre sarcina cu Jude, despre grupurile de mămici cu bebeluși, despre excursiile cu voi și despre tot ce se mai întâmpla între ele. Nu a fost foarte fascinant și, din când în când, suna probabil ca o tiradă, dar perorațiile acelea lipsite de strălucire reprezentau realitatea mea la acea vreme. Cred că blogul devenise jurnalul meu modern.

Nu m-am gândit niciodată că este pentru cineva, dar oamenii au început să îl citească. Doar o mână de oameni la început, apoi aceștia au devenit sute, iar sutele au devenit mii, până când milioane de oameni îmi citiseră articolele în care băteam câmpii și mi-am dat seama că era foarte popular.

Conștientizarea aceasta a fost urmată de o mare nesiguranță și am început să mă întreb dacă fac bine să-mi dezgolesc sufletul. Îmi doream foarte mult să îmi împărtășesc gândurile – pe cele adevărate. Cu toate acestea, pe măsură ce tot mai mulți oameni au început să citească aceste gânduri, a început să mă

frământate grija legată de cum vor arăta, negru pe alb, gravate pentru totdeauna pe internet. Cu toții avem din când în când gânduri pe care am prefera să le uităm. Uneori aceste gânduri ne sperie, uneori ne este rușine că le-am avut, iar alteori sunt jenante și ardem jurnalul în care le-am notat. Adesea aceste gânduri sunt private și ultimul lucru pe care îl vrem este să le immortalizăm pe afurisitul de internet. Ce am făcut?

Dar, după aceea, am început să trec în revistă toate mesajele, toate tweet-urile și toate e-mailurile și mi-am dat seama – măi-culiță! – blogul *avea efect*.

„Mulțumesc că m-ai făcut să mă simt normală,” spuneau mesajele.

„Că m-ai făcut să râd.”

„Că mi-ai ridicat moralul într-o săptămână deosebit de proastă.”

„Că mi-ai dat curajul să recunosc că săptămâna asta a fost de rahat și că nu, nu mă bucur de fiecare clipă.”

Unele mesaje de la mămică (și de la câțiva tătici, destui la număr) m-au făcut să plâng. Am ajuns să le cunosc bine viața, luptele cu depresia post-natală, sentimentele permanente de vinovăție și eșec și resemnarea în fața faptului că sunt singuri. „Am crezut că doar eu sunt așa”, mi-au spus ei.

Voiam să îi strâng pe toți la un loc și să strig printr-o portavoce: „Nu doar voi vă simțiți așa!”, și dorința aceea m-a împins să continui să îmi spun cu foc părerea sinceră despre creșterea copiilor zi de zi – o părere care, în mod uimitor, a căpătat avânt (și o copertă) și mi-a permis să scriu prima mea carte.

Fără îndoială că mă voi uita înapoi la blog și la cartea aceasta în anii ce vor urma și îmi voi spune: „Iisuse, tot timpul te văitai, femeie”. Fără îndoială că mă voi uita înapoi și îmi voi spune: „Dar anii aceia au trecut într-o clipită”. Fără îndoială că mă voi uita

înapoi și voi descoperi că am scris lucruri pe care mi-aș fi dorit să nu le fi scris deloc, lucruri care erau foarte reale la vremea aceea, dar căror le-aș da foc, dacă aș putea.

S-ar putea să vă fi aruncat apelative ușor jignitoare, cum ar fi „nemernici” (scuze!), o dată sau de două ori (îmi pare sincer rău pentru asta, deși sunt sigură că veți înțelege atunci când îi veți avea și voi pe micii voștri „nemernici”); s-ar putea să mă fi gândit cu dor la zilele petrecute lucrând opt ore la birou; s-ar putea să mă fi întrebât cu voce tare de ce nu era totul drăguț și frumos, de ce mă plictiseam de plimbările în parc și de grupurile pentru bebeluși și de ce nu puteam să prețuiesc fiecare afurisită de clipă.

Dar vreau să știți că au fost foarte multe momente pe care *le-am prețuit*. Momente pe care le-am prețuit cu toții, în familie. Îmbrățișările, poveștile pe care le-am citit, oamenii pe care i-am întâlnit, locurile în care am fost și faptul că voi doi și tatăl vostru m-ați făcut în fiecare zi să râd. Mi-aș dori foarte mult să vă pot oferi o variantă editată într-o lumină favorabilă a primilor voștri ani, o variantă din care să nu fiți nevoiți să aflați că mama voastră înjura destul de mult și plângea câteodată. Am vrut să fiu o mamă strălucită, în pulover de Crăciun, chiar am vrut. Îmi pare rău dacă v-am dezamăgit în vreun fel.

Este adevărat că nu am simțit dintotdeauna că sunt făcută pentru a fi mamă, dar am știut mereu că nimeni nu ar putea să vă iubească mai mult. Sunteți frumoși, și amuzanți, și smintiți de-a binelea, și sunt foarte mândră să fac parte dintr-o familie atât de minunată. Sunt mândră să fiu mama voastră. Orice altceva voi realiza în viață, voi doi sunteți capodoperele mele și nu voi avea niciodată ceva mai important.

În sănătatea noastră, dragii mei.

Vă iubesc până la cer și înapoi.

Mami

Introducere: Cea nemămoasă

Atunci când mă gândeam cum va fi viața mea cu copii, cred că îmi imaginam viața pe care o aveam atunci, fără copii, dar cu doi omuleți adăugați în Photoshop: doi omuleți fermecători, cu cârlionți și obraji bucălați, mânjiți cu gem. Nu că aș fi fost surprinzător de ignorantă – știam că vor fi schimbări (mai puțin somn, mai multe scutece, mai puține cocteiluri Jägerbomb, mai multe plimbări cu căruciorul). Dar, în afară de concediul de maternitate, de contactul inevitabil cu mucii/voma/rahatul altei ființe omenеști și de necesitatea aparent obligatorie de a cumpăra un premergător VTech Baby Walker cu tot cu telefon de plastic, pur și simplu nu am anticipat faptul că viața mea se va schimba atât de mult.

Nu am anticipat uraganul.

Dar nici Michael Fish* nu l-a anticipat în 1987 și uite ce s-a întâmplat atunci.

Nu mai e nevoie să spun că, atunci când a lovit uraganul bebe în iarna lui 2012, nu eram pregătită. Din punct de vedere

* Michael Fish (n.1944), meteorolog britanic. (n.red.)

fizic și material, eram destul de bine echipată. Din punct de vedere mental și emoțional, nu. Aveam tot ce îmi trebuia, dar nu știam ce să fac cu ce aveam. Așa eram eu.

Am fost întrebată de mai multe ori care a fost cel mai greu lucru la primul uragan bebe (și, apoi, care este cel mai greu lucru acum, când sunt mândra deținătoare a doi omuleți, dintre care numai unul cârlionțat). Pot să descriu pe larg lipsa de somn, crizele de personalitate de la Debenhams*, frustrarea și plictiseala simțite uitându-mă la *Escape to the Country*** în timp ce îi dădeam să mănânce copilului hămesit, când eu nu îmi doream decât să fac un duș.

Da, aceste provocări au fost o încercare în sine, dar pe lângă ele, cea mai mare încercare a fost permanenta îndoială de sine.

De ce nu îmi place fiecare clipă?

Cum se face că tuturor celorlalte mame le place fiecare clipă?

Este posibil ca mama natură să mă fi programat greșit cumva, să nu fiu făcută pentru asta?

Nu e deloc așa cum am crezut.

Când am scris pe Google „îmi vreau viața înapoi”, în timpul unei reprize agitate de alăptat de la 3 dimineața, mi-am șters imediat istoricul căutărilor din telefon. Mi-a fost rușine îndeosebi pentru că nu îmi voiam deloc înapoi viața de dinainte. Eram îndrăgostită lulea de bebelușul meu chel și cuminte și foarte recunoscătoare că îmi întemeiasem o

* Magazin cu haine pentru femei. (n.red.)

** Evadarea la țară (n.red.)

familie. Dar au fost momente (ca atunci când mă trezisem deja de patru ori și cel mic arunca cu vomă până în coșul împletit) în care nu puteam să nu mă întreb: „La ce ne-a trebuit copil?”. Momente în care nu puteam să nu strig: „Nu mai vreau să fac asta. *Este de tot rahatul!*” la soțul meu, al cărui chip îmi spunea că aventura cu cel mic nu se desfășura nici pentru el așa cum își imaginase.

Câțiva ani mai târziu, în ciuda momentelor magice care încă mai sunt întrerupte de momente de rahat, s-a întâmplat ceva incredibil. Chiar dacă încă am accese de îndoială de sine, nu mai cred că sunt singura care are aceste sentimente. De ce? Pentru că este imposibil să ignor răspunsul coplesitor la consemnările mele online despre aceste momente bune și rele din viața de părinte.

Cele câteva comentarii de la început au devenit sute; sutele au deveni mii; iar acum, în fiecare zi, inbox-ul îmi este invadat cu mesaje de la părinți ale căror experiențe nu sunt prea deosebite de ale mele. Părinți care se învinuiesc pentru că nu se bucură de fiecare clipă – ceva ce sunt siguri că ar putea face dacă nu ar fi atât de greu. Odată am izbucnit în râs când am auzit că „cea mai grea slujbă din lume” este să fii părinte, dar asta a fost înainte să o simt pe pielea mea, înainte să îmi scurtez concediul de maternitate pentru a mă întoarce la muncă cu jumătate de normă pentru că, sincer, nu mai suportam să stau acasă cu copilul toată ziua.

Numele blogului meu este adesea greșit interpretat. Pentru mine nu a fost niciodată un concept negativ să fii „mămoasă”. „Mămoasă” suna extraordinar de natural, o persoană fericită și relaxată în rolul de părinte: exact așa cum voiam să fiu și eu. Așa că am numit blogul „The Unmumsy Mum” („Mami cea nemămoasă”) pentru că așa mă simțeam

eu la vremea aceea: oarecum o prefăcută, ca și când nu făceam parte din clubul mămicilor. A fost ceva incredibil să scriu ce aveam în minte și să primesc comentarii de la ceilalți părinți care spuneau: „Și eu la fel!” și asta m-a inspirat să continui (atât cu scrisul, cât și ca mamă, deoarece am mai făcut un copil de atunci).

Cartea aceasta este pentru toți acei părinți care mi-au trimis mesaje și pentru mulți alții pe lângă ei. Este pentru părinții de pretutindeni. Mămici, tătici*, mămici vitrege, tătici vitregi, mămici adoptive, tătici adoptivi, bunici și pentru toată lumea care se ocupă de creșterea unui omuleț.

Simt că este necesar să atrag atenția că acesta nu este nici pe departe un manual pentru părinți. Dacă sperați să găsiți sfaturi despre cum să faceți copilul să adoarmă până să înceapă serialul *Judge Rinder* sau sfaturi practice pentru înțârcare, ar fi de dorit să schimbați cartea de față cu unul dintre titlurile acelea de genul: „Cum să crești un copil care să nu iasă cu totul bătut în cap”.

Cartea aceasta nu îți va spune cum să fii părinte, ce să cumperi sau cum ar trebui să te simți. Dar sper să ți se pară totuși utilă. Mai mult decât orice, sper să îți spună că, indiferent ce ai simți, poți să pui pariu că a mai trecut cineva prin asta și că se simte la fel.

Iat-o, deci. Povestea necenzurată despre cum am trecut de la zero la doi copii în decurs de trei ani. Așteptări versus realitate. Momentele de euforie emoțională și momentele proaste, de genul „tocmai am scos cu mâna un caca din

* Tăticii sunt și ei mai mult decât bineveniți aici, deși simt că ar trebui probabil să vă avertizez că vorbesc despre canale galactofore înfundate și păsărici. (n.aut.)

cadă”. Povestea sinceră și fără rezerve peste care aş fi vrut să dau atunci când parcurgeam disperată forumurile despre copii la ora 3 dimineața. Încerc din răspuțeri să nu folosesc cuvântul „călătorie” aici, pentru că nu îmi place deloc când oamenii tot vorbesc despre afurisita lor de călătorie. Dar, într-un sens care nu seamănă cu un montaj de la *X Factor*, cred că aceasta este *călătoria* mea.

Așadar, să pornim la drum.

„Când mă gândesc la imaginea pe care o aveam despre mine ca mamă și gospodină, *înainte* să am efectiv copii (în stilul anilor 1950, cu șorțuleț, cu copiii cu obraji rozalii care se joacă frumos, în timp ce eu beau liniștită o cafea cu o prietenă care gustă din brișele mele abia scoase din cuptor), râd și îmi șterg muci întinși pe colanți.”

Lara, Chorley

Partea întâi

La ce
ne-au trebuit
copii?

„Să dai de mâncare în timpul
noptii e ceva special.
Prin «special» vreau să spun
că e un pic de rahat.”

Doar noi doi

Dați-mi voie să vă înfățișez situația de dinainte de copii. Este anul 2009.

Vă duc în 2009 pentru că anul acela îmi pare a fi o bună reprezentare a cuplului nostru înainte de copii. A fost anul în care ne-am cumpărat prima casă și amândoi aveam slujbe serioase, de adulți. James ocupa unul dintre numeroasele posturi de funcționar public pe care le-a încercat de-a lungul anilor, iar eu tocmai fusesem promovată în funcția de manager responsabil cu relațiile cu clienții într-o companie care se ocupa cu finanțarea activelor, ceea ce, în termeni practici, însemna că petreceam mult timp mergând cu mașina pe la fermele din Devon pentru a finanța achiziția de utilaje, și îmi plăcea *foarte tare*.

Munceam mult și petreceam *cam* mult. Uneori ajungeam acasă beți la 2 dimineața, mirosind a vodcă și strângând în mână câte un șiș kebab, dar, privind în urmă, probabil că ar fi trebuit să petrecem și mai mult. (Deplâng și acum faptul că nu am fost la un rave în Ibiza; nu că am avut vreodată dorința să intru în transă la o petrecere cu spumă în clubul Amnesia, dar *aș fi putut* să o fac dacă *aș fi vrut*.) Nu am apreciat cât de liberi eram.

După o săptămână de muncă intensă, weekendul se învârtea în jurul livrărilor de la Pizza Hut, a sticlelor de vin și bere, a câte unei plimbări pe plajă sau a unei deplasări la o casă din Patrimoniul Național (în principal pentru ceaiul de după-amiază) și ore îndelungate de stat pe canapea, în care beam ceai și mâncam biscuiți Jammie Dodger ascultând în surdină știrile de pe Sky Sports. „Corvezile” însemnau să dăm cu aspiratorul în mașină (ceea ce puteam face în liniște sau ascultând radioul), să facem cumpărături (cumpăram ce aveam chef, atunci când aveam chef) și „curătenia în casă”, care dura cu totul 30 de minute și consta în aranjarea grămezilor de haine pentru serviciu și deretica-re-a unui spațiu de locuit deja ordonat.

Viața era frumoasă și noi eram fericiți. Eram *la casa noastră*.

În anul următor, ne-am căsătorit și am început să ne ocupăm cu periculosul hobby, cum îmi place mie să îi spun, și anume să navigăm pe site-ul de imobiliare Rightmove. Sunt sigură că toate discuțiile despre dormitoare în plus, garaje și cartiere liniștite au fost cele care ne-au făcut să începem pentru prima oară Conversația. Nu mai aveam decât o singură discuție de purtat în această etapă, deoarece pe cea despre animalele de companie o parcurseserăm deja și îl adoptaserăm pe Floyd Motanul, pe care îl tratam ca pe copilul nostru.

Ne aștepta următorul nivel în viața noastră de adulți.

Nu pot să indic cu precizie sau să îmi amintesc exact conversația în care ne-am întrebat: „Deci, să facem un copil?”, dar îmi aduc aminte că am picat de acord ca eu să renunț la pilulă și apoi „mai vedem ce se întâmplă”. Dar nu e nimic

întâmplător în asta. Din momentul în care *nu* te mai protejezi pentru a nu avea un copil, înseamnă că încerci să faci unul.

Nu prea știu care era graba. Din punct de vedere biologic nu era cu siguranță nicio grabă, deoarece eu nu aveam decât 23 de ani. Aveam tot timpul din lume să începem să procreăm, dar ceva instinctiv ne-a spus că era momentul potrivit. E adevărat că nu eram căsătoriți decât de câteva luni, în această fază, dar relația noastră avea șapte ani împliniți. Eu aveam doar *șaisprezece* ani când ne-am cunoscut (la un club de noapte de pe un domeniu industrial: poveste de dragoste ca în basme, știu).

Dintr-odată, am devenit extrem de conștientă de copiii în cărucioare și de femeile cu burtică din autobuz. În ciuda faptului că munca îmi plăcea în continuare, la fel și vinul și mâncarea la pachet comandată în fiecare vineri seara, îmi doream mai mult decât orice să fiu mamă.

Am crezut că o să se întâmple imediat.

Nu s-a întâmplat imediat.

De fapt, după zece luni de dialoguri în genul: „Cred că sunt la ovulație. Poți să pui pauză la *Top Gear* și să vii sus, te rog?”, fără rezultat, ajunseserăm ușor descurajați de maratoanele cu partide de sex de două ori pe zi și de ținut picioarele în aer (eu, nu James, care nu a stat niciodată cu picioarele în aer timp de zece minute pentru a anula gravitația).

Apoi, dintr-odată, am avut alte lucruri pe care să ne concentrăm atenția, pentru că tocmai încheiaserăm vânzarea casei și făcuserăm rost de alta, cu un dormitor în plus și garaj. Ura! A fost o perioadă haotică, deoarece nu am avut

decât vreo două săptămâni libere de la muncă pentru a împacheta, pentru a ne muta și pentru a ne pregăti pentru vacanța de o săptămână în Kos; o vacanță pe care o rezervaserăm înainte să știu că ne vom muta în acea lună. Așa că, într-o stare de dezordine, în care despachetaserăm aproape tot, dar casa nu era chiar organizată, ne-am trezit pregătindu-ne să plecăm spre aeroportul Cardiff. M-am pregătit să fac o baie (ca să mă epilez, operațiune obligatorie pentru vacanță) și, în timp ce mă fâțâiam prin dormitor așteptând să se umple cada, am avut *senzația* că îmi vine ciclul: mă dureau picioarele și aveam o ușoară agitație în burtă. Probabil că nu e nevoie să știți cum funcționează ciclul meu menstrual (fără îndoială veți ști și așa prea multe despre mine atunci când veți termina de citit această carte), dar eu nu am avut niciodată un ciclu regulat, lucru despre care ni se spusese că va îngreuna conceperea unui copil și care ar fi necesitat să pun în bagaje tampoane, ca o precauție pentru o săptămână petrecută în costum de baie.

Nu știu dacă senzația a fost cumva diferită de obișnuita bătaie de cap premenstruală sau dacă nu voiam decât să fiu liberă să beau o cantitate cât greutatea mea de ouzo grecesc de proastă calitate, dar ceva m-a făcut să iau un test de sarcină din sertarul cu chiloți și să fac pipi pe el. Am strigat la James: „Cred că îmi vine ciclul, dar am făcut un test pentru orice eventualitate, ca să pot bea vin.”

James s-a întors sus. Eram goală pușcă în acest moment (mă pregăteam să fac o baie, după cum spuneam), aplecată deasupra mai sus-amintitului bețișor al destinului. „Ei bine, ce zice?” m-a întrebat el.

„Sunt două linii. E un plus. Zice că sunt însărcinată. La naiba.”